Ετος Δ' — Αριθμος 315 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 30 Οκτωβριου 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ*, (συνέχεια).—*Ἰωάννου Βαλέρα* : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἱσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν *Ἀντ. Φραβασίλη*, (συνέχεια).— ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ, ἰταλικὸν διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Ἡ Βάνδα προσήλου ἐπὶ τοῦ ἐραστοῦ της τὸ διαπεραστικὸν αὐτῆς βλέμμα. (Κεφ. ΚΕ').

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' Ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν *Αἰσώπου*, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. *Θέμου Ἀντνίου*.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν

ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. *Γρ. Δ. Ξενοπούλου*.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς *Ἑβδομάδος* δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν **Α' Τόμον** (β' περιόδου) τῆς *Ἑβδομάδος* ἀντὶ **δραχμῶν 6**, τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς οὔσης δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνειργάσθησαν οἱ ἐγκριτώτεροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' Ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δήποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Παρῆλιξ τις γυνὴ ἐφάνη πάραυτα καὶ ἐξεπλάγη εἰς τὴν θέαν τῶν δύο ἱππέων.

— Ὁ κύριος Σερβό ; ἠρώτησεν ἡ Πολωνίς.

— Δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ;

— Αὔριον τὸ ἑσπέρας.

Ὁ ἱππεὺς ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, χαμηλοφώνως.

Προφανῶς τοῦτο τῷ ἐφάνη ἐναντιότης.

— Ἰδοὺ τί μὲ πειράζει, εἶπε· ποῦ εἶναι ὁ Σερβό ;

— Εἰς Γενεύην· ἀλλὰ τί ζητεῖτε ;

— Ἐσκόπευον νὰ μείνω ἐδῶ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, δύνασθε νὰ μοὶ χορηγήσετε δωμάτιον ;

— Ἀναμφιβόλως.

Ἡ πριγκιπέσσα ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἔρριψε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου της εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τοὺς σταύλους, ἐνῷ ἡ Πολωνὶς ἠκολούθει τὴν γραίαν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ἄκρα καθαριότης καὶ θαλπερὰ θερμότης, ἐν ᾗ ἠσθάνετό τις ἀνακούφισιν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἔλαβε τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας.

Οἱ Σεβρὸ εὑρίσκοντο ἐν στενοχωρίᾳ καὶ ἠπειλοῦντο νὰ ἐξωσθῶσι καὶ νὰ ὑστερηθῶσι τοῦ κτήματος αὐτῶν, ἔνθα ἔζων ἡσύχως διὰ τῆς ἐργασίας των, διότι παλαιὰ χρέη τοὺς ἐβάρυνον. Ὁ ξενὼν εἶχε πολλοὺς ξένους κατὰ τὴν ἄνοιξιν, εἶχεν ὅμως κτισθῇ δι' ἀλλοτρίων χρημάτων καὶ μόνον μέρος αὐτῶν εἶχε πληρωθῇ.

Ὁ σάραξ τῆς ὑποθήκης τὸν κατέτρωγεν ἐξωδευομένων κατὰ τὸν χειμῶνα τῶν εἰσοδημάτων τοῦ θέρους. Ὁ Σερβό, ὁ κάλλιστος ὁδηγὸς τῶν μερῶν ἐκείνων, ἐκέρδιζεν ἀρκετά, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἀπέφευγεν ἕκαστος τοιοῦτον ταξείδιον, ἐκτὸς ἂν διήρχετο ἀπὸ τὰ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη, ἅτινα πολιορκεῖ ἀδιαλείπτως ἡ χιών.

Ἡ οἰκογένεια συνίστατο ἐκ τοῦ ὁδηγοῦ, τῆς συζύγου καὶ νεάνιδός τινος δεκαεξαετοῦς, ἥτις ἠγέρθη, μόλις ἐπλησίασαν οἱ ἱππεῖς καὶ συνώδευσε τὸν ὑπηρέτην εἰς τὰ ἱπποστάσια.

Ἡ νεᾶνις αὕτη ἦτο μελαγχροινὴ καὶ ἀνθηρά, ὀλίγον δειλὴ καὶ ἀδεξία· εἶχεν ὅμως ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ μαργαριτώδεις ὀδόντας.

Ἐπανελθοῦσα ἔμεινεν ὀρθία ἐν γωνίᾳ τινὶ καὶ ἐξήταζε τὸν παράδοξον ἐκεῖνον ἱππέα μετ' ἐκπλήξεως μεμιγμένης θαυμασμῷ.

— Ἔχετε τίποτε νὰ προγευματίσωμεν; ἠρώτησεν ἡ Πολωνίς.

— Βεβαίως, κύριε.

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν μοὶ δείξετε τὸ δωμάτιόν μου.

—Τὰ δωμάτια εἶναι ἄδεια καὶ δύνασθε νὰ ἐκλέξετε. Θὰ διανυκτερεύσετε ;

— Ὡδοιπόρησα ἐπὶ πολὺ καὶ ἐπιθυμῶ ν' ἀναπαυθῶ μέχρι τῆς πρωΐας.

Καὶ ὁμιλοῦσα ἡ Πολωνὶς ἐμελέτα τὴν φυσιογνωμίαν τῶν δύο γυναικῶν. Ἦσαν κατηφεῖς· θλῖψις βεβαίως τὰς ἐπίεζεν· ἡ μήτηρ, καί τοι δὲν ἦτο περισσότερον τῶν πεντήκοντα πέντε ἐτῶν, ἐφαίνετο ἑξηκοντοῦτις.

Ἐνῷ ἐκείνη ἡτοίμαζε τὸ πρόγευμα, ἡ Βάνδα σκεπτικὴ προητοίμαζε τὸ σχέδιόν της.

Ἡ μήτηρ ἦτο διαχυτική.

Ἐντὸς μικροῦ διηγήθη τὰ πάντα.

Πρὸ δεκαπέντε σχεδὸν ἐτῶν ὁ ξενὼν τοῖς ἐστοίχιζε δώδεκα χιλιάδας φρ[illegible] κων περίπου, ἐδανείσθησαν τὰ ἥμισυ [illegible] οὐδέποτε κατώρθωσαν ν' ἀπαλλαγῶσι τῶν χρέους.

— Δυστυχία ! εἶναι τρέλλα νὰ οἰκ[illegible] δομῇ κανεὶς ὅταν δὲν ἔχῃ χρήματα.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐπανελάμβανε τοῦ[illegible] πολλάκις, παραπονουμένη.

Οἱ κλητῆρες ἐπήγαινον καὶ ἤρχοντο [illegible] νοχλοῦντες αὐτούς· ὅ,τι ἐκέρδιζον οἱ Σ[illegible] βὸ ἐξωδεύοντο εἰς δικαστικὰ ἔξοδα· [illegible] συμβάντα τῆς Γαλλίας ἐπέφερον τὴν [illegible] λείαν καταστροφήν των· οὐδέποτε θ' ἀ[illegible] λάμβανον.

Ἡ πίστις αὐτῶν εἶχε καταστραφῆ.

Ἐνεπιστεύθη τῇ πριγκιπέσσῃ ὅτι [illegible] Σερβὸ ἦτο εἰς Γενεύην, ὅπως ἐπιτύχῃ [illegible] ναβολήν τινα, τὴν ὁποίαν δὲν ἤλπιζεν· [illegible] δανειστής των ἦτο δύστροπος· ἄλλως [illegible] μήπως δὲν ὤφειλον νὰ πληρώσωσι τάχ[illegible] ἢ βράδιον ; προτιμότερον νὰ ἐπλήρω[illegible] ἀμέσως· καὶ εἶχεν ἀναχωρήσει πεζῇ [illegible] δύο ὡρῶν· ἦτο ἀκούραστος πεζοπόρ[illegible] οὔτε ὁ δρόμος τὸν κατέβαλλεν οὔτε ὁ κ[illegible] πος.

Ἡ Βάνδα εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἔλαβε κατὰ μέ[illegible] τὴν γραίαν.

— Εἶσθε λοιπὸν μόνη ἐδῶ ; τῇ εἶπ[illegible]

— Μετὰ τῆς θυγατρός μου. Τὸν χ[illegible] μῶνα δὲν ἔχομεν ἄλλους, διότι δὲν ἔρ[illegible] ται κανείς.

— Σήμερον θὰ ἔχετε ξένους.

— Δὲν πιστεύω !

— Εἶμαι βεβαία· ἀνθρώπους ὅπως π[illegible] πει.

— Τότε ἂς τραβήξουν κατὰ τὸ Αἴξ, [illegible] δρόμος εἶναι καλός· ἐκεῖ θὰ εἶναι κα[illegible] λίτερα· ἂν τουλάχιστον μᾶς εἶχον εἰδ[illegible] ποιήσει !

— Ἰδού, σᾶς εἰδοποιῶ ἐγώ.

— Πόσοι θὰ εἶναι ;

— Τρεῖς κύριοι καὶ ἄλλοι τόσοι ὑπ[illegible] ρέται.

— Τοὺς γνωρίζετε ;

— Μάλιστα· ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ [illegible] γνωρίζωσι ὅτι εὑρίσκομαι ἐδῶ· ἔχω τ[illegible] λόγον μου.

— Εἶναι εὔκολον. Πότε θὰ φθάσου[illegible]

— Κατὰ τὸ ἑσπέρας.

— Πῶς νὰ τοὺς δεχθῶμεν ;

— Μὴ ἀπελπίζεσθε· ἔχετε αὐγὰ κ[illegible] κρασί, δὲν θὰ εὑρεθῇ καὶ τίποτε ἄλλο ;

— Μάλιστα· ἔχομεν ἕνα λαγὸν κ[illegible] μερικὰ γλυκύσματα.

— Εἶναι περισσότερα ἀφ' ὅ,τι χρειάζο[illegible] ται· ὁ ὑπηρέτης μου εἶναι ἐξαίρετος μ[illegible] γειρος καὶ θὰ σᾶς βοηθήσῃ· μεταχει[illegible] σθῆτέ τον· θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ σᾶς ὑπερ[illegible] χαριστήσῃ· διὰ τὴν ὑποχρέωσιν δὲ[illegible] τήν...

Καὶ ἡ πριγκιπέσσα παρετήρει ἀ[illegible] τὴν ξενοδόχον.

—Θὰ ἐκπλήξετε τὸν σύζυγόν σας ὅ[illegible] ἐπιστρέψῃ.

— Πῶς ;

— Θὰ σᾶς δανείσω, καὶ ἴσως μάλιστ[illegible] θὰ σᾶς δωρήσω ὅ,τι σᾶς λείπει διὰ [illegible] πληρώσετε τὰ χρέη σας.

— Ὦ ! κύριε.

Ἡ ἐλευθεριότης αὕτη, τόσῳ μυστηρώδης ἐφαίνετο τῇ γραΐᾳ, ὥστε σκιὰ ὑποπτίας ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

Ἡ πριγκιπέσσα ἐμειδίασεν.

Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακείου της τὸ πολλῆρες χαρτονομισμάτων χαρτοφυλάκιον αὐτῆς, ἐξ ὧν ἔλαβεν ἓξ καὶ τὰ ἔθεσε πρὸ τῶν ἐκπλήκτων τῆς ξενοδόχου βλεμμάτων λέγουσα :

— Θὰ εἶνε ἰδικά σας αὔριον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ξένων, ἐὰν ἀκολουθήσετε τὰς παραγγελίας μου, καὶ διὰ νὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ σᾶς δίδω ἓν ὡς προκαταβολήν.

— Ποῖος εἶσθε λοιπόν ; ἠρώτησεν ἡ ξενοδόχος ἔκθαμβος.

— Ἡ Τύχη· ἔχετε ἀνάγκην τοῦ ἄλλου ὀνόματός μου ;

Τὸ πρόσωπον τῆς πριγκιπέσσης ἦτο τόσῳ ἤρεμον καὶ γλυκύ, τὰ δὲ κυανᾶ βλέμματά της ἐξέφραζον τόσην γλυκύτητα, ὥστε ἡ γραῖα ἐμπνευσθεῖσα:

— Εἶσθε γυνή ; ἀνέκραξεν.

— Ἐπειδὴ σᾶς ζητῶ μίαν χάριν, δὲν θέλω νὰ σᾶς κρύψω τίποτε· ναί, εἶναι ἀληθές.

— Πρόκειται διὰ καμμίαν ἐρωτικὴν ὑπόθεσιν ἴσως ;

— Πράγματι· ἐρωτικὴ ἱστορία μὲ ὁδηγεῖ ἐδῶ, λέγετε τὴν ἀλήθειαν· θέλω ὅλως νὰ μὴ τὴν μάθῃ κανείς· μ' ἐννοεῖς ;

— Μάλιστα.

— Ὅταν δὲ μάθετε τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς, θὰ ἰδῆτε πόσον ἀθῶα εἶναι !

Καὶ ἡ Πολωνὶς ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τοιοῦτον ὕφος, ὥστε διέλυσε πάντα δισταγμόν.

Ἡ σύζυγος τοῦ ὁδηγοῦ τὴν παρετήρει πάντοτε μετ' αὔξοντος θαυμασμοῦ.

Οὐδέποτε τῷ ὄντι ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὸν «Ἀετὸν», τόσῳ ὡραῖον καὶ πλούσιον πλάσμα· ἔσπειρε τὰ χιλιόφραγκα χαρτονομίσματα ἐπὶ τῶν ἀγρίων ἐκείνων κορυφῶν τοῦ Ζυρά, σχεδὸν ἄγνωστος, ἐν τῷ ἀνέμῳ τῆς ἰδιοτροπίας της.

Οἱ Σερβὸ ἠγαπῶντο· δὲν ὑπῆρχε δὲ καλλίτερον αὐτῶν ζεῦγος ἀπὸ τὸ Ζὲξ μέχρι τοῦ Σαὶν-Κλὼδ ἢ τοῦ Μωρέζ.

Οἱ ὀρεινοὶ ἐκεῖνοι ἔζων ἐν ἐντελεῖ ἁρμονίᾳ. Ἡ γυνὴ συνεμερίζετο τὰς θλίψεις τοῦ συζύγου της, ὅστις κατηνάλισκε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ὅπως ἀναπληρώνῃ ἔλλειμμα ἀπλήρωτον, ὡς ὁ πῖθος τῶν Δαναΐδων.

Καὶ ἡ τύχη παρουσιάζετο ἐπὶ τέλους ἐν τῇ ἐρήμῳ αὐτῶν !

Ἐκράτει ἐν ταῖς χερσὶ πολύτιμον ράβδος, ὅπερ μετὰ τόσης περιφρονήσεως ἔρριπτεν αὐτοῖς ἡ ξένη.

Ὁποία χαρὰ διὰ τὸν σύζυγόν της, ὅταν τῷ ἐνεχείριζε τὴν ποσότητα ἐκείνην !

— Εὑρίσκεσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας, τῇ εἶπε, διατάξατε καὶ θὰ σᾶς ὑπακούσωμεν.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, καθ' ἣν δηλαδὴ ἐστιγμὴν ἡ νὺξ ἐπήρχετο, ἡ Πολωνὶς παρετήρει ἀνήσυχος ἐκ τοῦ παραθύρου αὐτῆς τὰς τελευταίας ἀνταυγείας τοῦ δύοντος ἡλίου, κεκαλυμμένου ἐκ τῆς ὁμίχλης καὶ σβεννυμένου κατ' ὀλίγον, ὅτε ἐν τῇ σκιᾷ στενωποῦ τινος διέκρινε τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν τοῦ κόμητος Ἰωσήφ, ἥτις ἠφανίσθη σχεδὸν πάραυτα ἐν ἀνωφερείᾳ τινί.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Βάνδας ἀπαισίως ἐξήστραψαν, ἐκ τοῦ στήθους δ' αὐτῆς διέφυγε στεναγμὸς ἀνακουφίσεως.

— Ἐπὶ τέλους ! εἶπεν.

ΚΔ'

Οἱ τρεῖς ὁδοιπόροι ἐπλησίασαν εἰς τὸν ξενῶνα τῶν Σερβό· ἠδυνήθησαν δὲ νὰ παρατηρήσωσι μετὰ χαρᾶς, ὅτι τὸ μαγειρεῖον τοῦ ὁδηγοῦ ἦτο ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ.

Ὁ ἁμαξηλάτης δὲν τοὺς ἠπάτησε.

Τὸ καταφύγιον ἐκεῖνο ἦτο καλόν.

Αἱ χύτραι, τοποθετημέναι κατὰ σειρὰν ἐν τῷ τοίχῳ, ἔλαμπον ὡς ὁ χρυσός, τὰ πύραυνα ἔκαιον ὡς εἰ πρίγκιψ τις εἶχεν ἀναγγείλει τὴν ἄφιξίν του.

Μάγειρος, καλλίστου ἐξωτερικοῦ, λίαν ἀπησχολημένος, ἐπέβλεπε καρυκεύματα, ὧν τὴν εὐωδίαν ἠσθάνθησαν ἔξωθεν, μόλις ἡ θύρα ἠνοίχθη.

Ὁ κόμης Ἰωσήφ, προτοῦ διέλθῃ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὁπόθεν εἶδε διὰ μέσου τῶν καταβεβιβασμένων παραπετασμάτων διαφαινομένην γραμμὴν φωτός.

Ἡ πριγκιπέσσα ἠγρύπνει.

Ἡ οἰκία εἶχεν εὐάρεστον θερμοκρασίαν.

Ἐν τῷ ἑστιατηρίῳ ἔκαιε τὸ ἐκ βάθρων καθαρισθὲν πύραυνον.

Ὁ Ἰταλὸς ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του δι' ἀφθονίας ἐπαίνων, μαρτυρούντων ὅτι οὐδόλως ἐπίστευεν ὅτι θὰ εὕρισκε τοιαύτην ὑποδοχήν.

Ἡ ξενοδόχος καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ὧν ἡ χαρὰ ἦτο μεγίστη, τοὺς ὑπεδέχθησαν μετὰ τοσαύτης προθυμίας, ὥστε ὁ εὐγενὴς Ἰταλὸς ἐφαίνετο συγκινούμενος μέχρι δακρύων, καὶ ἐθώπευσε ἀφελῶς καὶ ἐπιχαρίτως τὰς παρειὰς τῆς νεάνιδος, ἐζήτησε δὲ δωμάτιον, ὅπως τακτοποιηθῇ, διότι ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας, τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ.

Ὁ κόμης Ἰωσὴφ Ροβέρος ἦτο εἰς ἄκρον περιποιημένος, ὡς φιλάρεσκος ἢ ὡς ἀββᾶς.

Οἱ συνοδοιπόροι του τὸν ἐμιμήθησαν· ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ μαρκήσιος ἐπρομηθεύθησαν εἰς τὸ Ὠτὲν καὶ τὸ Σαλὸν ὅ,τι τοῖς ἦτο ἀναγκαῖον μετὰ κινδυνῶδες ναυάγιον.

Τυχαίως τὸ δωμάτιον τοῦ ἐντίμου Ἰωσὴφ ἦτο παραπλεύρως τοῦ ὁδοιπόρου, ὅστις ἔφθασε πρῶτος ἐν τῷ ξενῶνι.

Ἐκ τύχης, ἔτι παραδοξωτέρας βεβαίως, ὑπῆρχε θύρα δι' ἧς συνεκοινώνουν τὰ δύο ἐκεῖνα δωμάτια.

Ὁ ἔντιμος κόμης ἂν μόνον ὤθει τὴν θύραν θὰ εἰσήρχετο παρὰ τῷ γείτονι αὐτοῦ, ὅστις εἰς τὸν θόρυβον τῶν βημάτων του ἔσπευσε νὰ σύρῃ τὸν σύρτην.

Ὁ νεαρὸς ἱππότης εἶχεν ἀλλάξει ἐνδυμασίαν.

Ἡ Βάνδα περιεβλήθη τὸ γυναικεῖόν της μέλαν ἐκ λεπτοῦ ἀνακρόκου ἔνδυμα, παρεμφεροῦς πρὸς λειοσηρικόν, ὅπερ ἄφινε νὰ φαίνηται ὁ ὡραῖος αὐτῆς λαιμός, οὗτινος ἡ θαυμασία λευκότης ἐποίει καταφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βαθύχρουν τῆς ἐσθῆτός της.

— Λοιπόν ; τὸν ἠρώτησεν.

— Εἶναι ἐκεῖ, πριγκιπέσσα.

— Ἐνθυμεῖσαι τὰς παραγγελίας μου ;

— Ὡς νὰ τὰς ἤκουσα πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ θὰ τὰς ἐκτελέσῃς, Ἰωσήφ ;

— Καθ' ὁλοκληρίαν· τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν. Ἀλλά, πριγκιπέσσα, θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐνθυμηθῆτε καὶ σεῖς ὅ,τι μοὶ ὑπεσχέθητε ;

— Μάλιστα. Τὴν εἰρήνην διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν. Θὰ ὑπάγωμεν νὰ ταφῶμεν ζῶντες εἰς παραθαλάσσιόν τι μέρος, εἰς τὴν Σπέτσιαν. Σήμερον ἐκτελῶ ἔργον δικαιοσύνης· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ ὤθησεν εἰς τὸ ἔγκλημα· ἄνευ αὐτοῦ, τὸ ὀμνύω, οὔτε ἤθελον κἂν τὸ σκεφθῇ.

Καὶ ἐξηκολούθησε δι' ὑποκώφου φωνῆς, ἀλλὰ ζωηρῶς, ὡς εἰ συνηγόρει ὑπὲρ ἑαυτῆς:

— Τί μοὶ ἔλειπεν ὅταν ἤμην μετὰ τοῦ πρίγκιπος; Οὐδέν· ἦτο ἀγαθὸς καὶ γενναῖος. Ἀπελάμβανον τὸν πλοῦτον, τὰς τιμάς, τὴν ἀνάπαυσιν ! Τί μ' ἔμελλε διὰ τὰ λοιπά ; Ταραχαὶ καὶ ἀθλιότητες ! ὁ ἀπατηλὸς ἔρως, ὅστις μᾶς καθιστᾷ παράφρονας ! Ἐκ τῶν θυμάτων μας, Ἰωσήφ, ἓν πρὸ πάντων μοὶ προξενεῖ φρικώδεις συνειδότως τύψεις. Ἡ πτωχὴ ἐκείνη γυνή, ἡ τόσῳ εὐγενής, τόσῳ ἀγαθή, ἥτις καὶ θνήσκουσα ἔσωζε τὸν δολοφόνον της . . . Αὐτὸς τὴν ἐφόνευσε. Διατί νὰ μνησικακῶ κατ' αὐτῆς ; Τί κακὸν μοὶ ἔκαμε ;

»Αὐτὸς ἂν χαθῇ, καὶ θ' ἀποθάνῃ διὰ τοῦ θανάτου, δι' οὗ ἀπέθανον ἐκεῖνοι, οἵτινες προηγήθησαν αὐτῷ ἐν τῷ τάφῳ, κατ' οὐδὲν θὰ μεμφθῶ ἑαυτήν. Ἀ ! ὑπὸ ποίας λύσσης θὰ καταληφθῇ, ὅταν πέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν παγίδα, ἣν διὰ τοὺς ἄλλους ἔστησε ! Θέλω νὰ τὸν ἴδω ἐκπνέοντα, ν' ἀκούσω τοὺς θρήνους του, θὰ τῷ ὁμιλήσω τότε καὶ θὰ τῷ εἴπω ὅτι εἶμαι ἐγώ, ἥτις σὲ ἐφόνευσα, ἐγώ, ἡ Βάνδα, ἣν μετεχειρίσθης ὡς τὰς μηδαμινὰς ἐκείνας κόρας, ἢ ὡς τὰς ἑταίρας, ἅστινας διώκουσιν, ὅπως ἄλλη τις προτιμομένη λάβει τὴν θερμὴν εἰσέτι θέσιν της. Εἶμαι ἐγώ. Κύτταξε ! Ἤμην ἐκεῖ, ἠκολούθουν τὰ ἴχνη σου. Ἐπίστευες ὅτι σὲ ἐλησμόνησα ; καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἀπηλλάγην τοῦ συζύγου μου διὰ νὰ μὴ σὲ χάσω, ἀφοῦ ἐφόνευσα γυναῖκα ἀθῶαν καὶ δυστυχῆ διὰ νὰ σὲ ἐξασφαλίσω δι' ἐμὲ μόνην, ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἀνοήτου ἔρωτός μου, θ' ἀφήσω νὰ μὲ ὑβρίσωσι μὲ τόσον κυνισμὸν καὶ μὲ τόσην αὐθάδειαν, χωρὶς ν' ἀποδώσω ἑκατονταπλασίως τὸ κακόν, ὅπερ μοὶ ἔκαμον ; Μὲ γνωρίζεις τόσον ὀλίγον, ὥστε νὰ ὑποθέτῃς, ὅτι εἶμαι τόσον τυφλή, ἢ τόσον ἀνόητος !

[Ἕπεται συνέχεια ἐν τῷ Ε' Τόμῳ]. *Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

— Καὶ ἂν ἦτο εἰμαρμένον, ἐὰν ἦτο μοιραῖον;—διέκοψεν ἡ Πεπίτα. — Διατί δὲν ὑποκύπτετε,διατί ἀνθίστασθε ἀκόμη; Θυσιάσατε τὰ σχέδιά σας εἰς τὸν ἔρωτά μας. Μὴ δὲν ἐθυσίασα καὶ ἐγὼ πολλά; Ἀκόμη αὐτὴν τὴν στιγμήν, παρακαλοῦσα, ἀγωνιζομένη νὰ κατανικήσω τὴν περιφρόνησίν σας, δὲν θυσιάζω τὴν φιλαυτίαν μου, τὴν ἀξιοπρέπειάν μου, καὶ τὴν φρόνησίν μου; Καὶ ἐγὼ ἐπίσης νομίζω ὅτι σᾶς ἠγάπων πρὶν ἢ σᾶς ἴδω. Τώρα σᾶς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ἄνευ ὑμῶν δὲν ὑπάρχει εὐτυχία δι' ἐμέ. Βέβαιον εἶνε ὅτι ἐν τῷ περιορισμένῳ πνεύματί μου δὲν δύνασθε νὰ εὕρητε ἀντιπάλους τόσον ἰσχυρούς, οἵους εὑρίσκω ἐγὼ ἐν τῷ ὑμετέρῳ. Οὔτε διὰ τῆς φαντασίας, οὔτε διὰ τῆς θελήσεως, οὔτε διὰ τῆς ἀγάπης κατορθώνω ν' ἀνυψωθῶ ἀμέσως πρὸς τὸν Θεόν. Οὔτε ἐκ φύσεως, οὔτε κατὰ θείαν χάριν ἀνέρχομαι, οὐδὲ τολμῶ νὰ ἐπιθυμήσω ὅπως ἀνέλθω εἰς τόσον ὑψηλὰς σφαίρας. Ἡ ψυχή μου ἐν τούτοις εἶνε πλήρης θρησκευτικῆς εὐλαβείας, καὶ γνωρίζω καὶ ἀγαπῶ, καὶ λατρεύω τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὴν παντοδυναμίαν του βλέπω καὶ τὴν ἀγαθότητά του θαυμάζω μόνον ἐν τοῖς ἔργοις, ἅτινα ἐξῆλθον ἐκ τῶν χειρῶν του.

»Οὐδ' ἡ φαντασία μου ἐπίσης κατορθοῖ νὰ συλλάβῃ τὰ ὀνειροπολήματα, ἅτινα μοὶ περιγράφετε. Καὶ ὅμως ὀνειροπόλουν ἄνδρα τινά, ὡραιότερον, εὐφυέστερον ποιητικώτερον καὶ θελκτικώτερον ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἀπαιτητῶν μοι, ἐραστὴν τινὰ μᾶλλον διακεκριμένον καὶ μᾶλλον τίμιον ὅλων τῶν ἐκ τοῦ χωρίου τούτου καὶ τῶν γειτονικῶν χωρίων θαυμαστῶν μου, ὅπως μὲ ἀγαπήσῃ καὶ ὅπως τὸν ἀγαπήσω καὶ ἐγὼ καὶ καταστήσω αὐτὸν ἀπόλυτον κύριόν μου. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, εἶσθε ὑμεῖς. Τὸ προηγσθάνθην ὅτε μὲ εἶπον ὅτι ἤλθατε εἰς τὸ χωρίον, τὸ ἀνεγνώρισα, ὅτε σᾶς εἶδον κατὰ πρώτην φοράν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε τόσον ἄγονος ἡ φαντασία μου, ἡ ὑμετέρα εἰκὼν ἣν εἶχον χαράξει ἐν τῷ πνεύματί μου, οὐδὲ μακρόθεν ἦτο ἀξία ἡμῶν. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀνέγνωσα ἱστορίας τινας καὶ ποιήματα, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων τῶν καλλονῶν ἃς ἐξ αὐτῶν διετήρησεν ἡ μνήμη μου, οὐδέποτε κατώρθωσα νὰ ζωγραφίσω εἰκόνα τινα, ἧς ἡ ἀξία νὰ μὴ ἦνε πολὺ κατωτέρα ἐκείνης ἣν διαβλέπω καὶ ἀνακαλύπτω ἐν ὑμῖν, ἀφ' ἧς σᾶς γνωρίζω. Τοιουτοτρόπως ὑπετάγην, ἡττήθην, ἐξεμηδενίσθην ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Ἐὰν ἦνε ἔρως αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε, τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ζῇ ἐν τῷ ἀγαπωμένῳ ἀντικειμένῳ, ἀληθὴς καὶ νόμιμος εἶνε ὁ ἔρως ὁ ἐμός, διότι ἐγὼ ἀπέθανον ἐν ἐμοί, καὶ ζῶ μόνον ἐν ἡμῖν, καὶ δι' ὑμᾶς. Ἐπεθύμησα νὰ ἀποδιώξω ἀπ' ἐμοῦ τὸν ἔρωτα τοῦτον, νομίζουσα αὐτὸν κακῶς ἀνταμειβόμενον, καὶ δὲν ἠδυνήθην. Ἱκέτευσα τὸν Θεὸν μετὰ πολλῆς ζέσεως ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ ἔρωτος τούτου, καὶ μὲ φονεύσῃ καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ εἰσακούσῃ. Ἱκέτευσα τὴν Παρθένον ὅπως ἀπαλείψῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου τὴν εἰκόνα σας, καὶ ἡ ἱκεσία μου δὲν ὑπῆρξεν ἀνωφελής. Ἐπηυχήθην ἀνάθημα πρὸς τὸν ὁμώνυμόν μου ἅγιον, ὅπως μὴ σκέπτωμαι δι' ὑμᾶς, εἰμὴ ὅπως ἐσκέπτετο ἐκεῖνος διὰ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ σύζυγον τὴν Παναγίαν, καὶ ὁ ἅγιος δὲν μὲ ἐβοήθησε. Ἰδοῦσα τοῦτο, ἔσχον τὸ θράσος νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως ἠττηθῆτε, ὅπως παραιτήσητε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ γίνητε ἱερεύς, ὅπως γεννηθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἔρως τοσοῦτον βαθὺς καὶ ἰσχυρός, ὅσον ἐκεῖνος ὅστις ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Δὸν Λουδοβῖκέ μου, εἰπέτε μοι εἰλικρινῶς. Μήπως ὁ οὐρανὸς ἐκώφευσεν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἱκεσίαν μου; ἢ μὴ τυχὸν ὅπως ὑποδαυλίσῃ καὶ ὑποτάξῃ ψυχὴν μικρὰν καὶ τεθλιμμένην καὶ ἀσθενῆ, οἵα ἡ ἰδική μου, ἀρκεῖ μικρός τις ἔρως, καὶ ὅπως καθυποτάξῃ τὴν ὑμετέραν ψυχήν, φυλασσομένην καὶ περιφρουρημένην ὑπὸ τόσων ὑψηλῶν καὶ ἰσχυρῶν σκέψεων, χρειάζεται ἔρως ἰσχυρότερος, ὃν ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐμπνεύσω, οὐδ' εἶμαι ἀξία ὅπως συμμερισθῶ,οὐδ' ἱκανὴ ὅπως τοὐλάχιστον τὸν ἐννοήσω;

— Πεπίτα, ἀπήντησεν ὁ δὸν Λουδοβῖκος, ἡ ψυχή σας δὲν εἶνε μικροτέρα τῆς ἰδικῆς μου, ἀλλὰ μόνον ἀπηλλαγμένη ὑποχρεώσεων,ἐνῷ ἡ ἰδική μου δὲν εἶνε. Ὁ ἔρως,ὃν μοὶ ἐνεπνεύσατε εἶνε ἄπειρος· ἀλλ' ἀγωνίζονται ἐναντίον αὐτοῦ τὸ χρέος, αἱ ὑποσχέσεις, οἱ πόθοι ὁλοκλήρου τοῦ βίου μου, ἕτοιμοι νὰ πραγματοποιηθῶσι. Διατί νὰ μὴ σᾶς τὸ εἴπω,ἄνευ φόβου νὰ σᾶς προσβάλω; Ἐὰν σεῖς μὲ ἀγαπᾶτε δὲν ταπεινοῦσθε. Ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ἐνδώσω εἰς τὸν ἔρωτά σας, ταπεινοῦμαι καὶ καταβιβάζομαι. Ἐγκαταλείπω τὸν Πλάστην χάριν τοῦ πλάσματος, καταστρέφω τὸ ἔργον τῆς σταθερᾶς μου θελήσεως, συντρίβω τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἥτις ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ὁ νέος ἄνθρωπος, ὃν ἀντὶ τοσούτου μόχθου εἶχον ἀναπλάσει ἐν ἐμοί, ἐξαφανίζεται, ὅπως ἀναγεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος ὁ παλαιός. Διατί, ἀντὶ νὰ ταπεινωθῶ ἐγὼ μέχρι τῆς γῆς, μέχρι τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, μέχρι τῆς διαφθορᾶς τοῦ κόσμου, ὃν πρὶν περιεφρόνησα, νὰ μὴ ἀνυψωθῆτε σεῖς μέχρις ἐμοῦ, διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ἔρωτος, ὃν τρέφετε δι' ἐμέ, ἀποστίλβουσα αὐτὸν πάσης σκωρίας; Διατί νὰ μὴ ἀγαπώμεθα τότε ἄνευ αἰσχύνης, ἄνευ ἁμαρτήματος, ἀσπίλως; Ὁ Θεός, διὰ τοῦ καθαρωτάτου καὶ ἐντονωτάτου πυρὸς τῆς ἀγάπης του, διεισδύει εἰς τὰς ἁγίας ψυχὰς καὶ πληροῖ αὐτὰς τοιουτοτρόπως, ὥστε, ὅπως τὸ μέταλλον τὸ ἐξερχόμενον τοῦ χωνευτηρίου, χωρὶς νὰ παύσῃ τοῦ νὰ εἶνε τοιοῦτον, διαλάμπει καὶ ἀκτινοβολεῖ, καὶ εἶνε ὅλον διάπυρον, οὕτω καὶ αἱ ψυχαὶ πληροῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν ὅλῳ εἶνε αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ διαπερῶνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ὅπου αὐτὸς θελήσῃ, χάριν τοῦ θείου ἔρωτος. Αἱ ψυχαὶ τότε αὗται ἀγαπῶνται καὶ ἀπολαύωσιν ἀλλήλως, ὡς εἰ ἠγάπων καὶ ἀπήλαυον τὸν Θεόν, ἀγαπῶσαι καὶ ἀπολαύουσαι αὐτόν, διότι αὐτοὶ εἶνε ὁ Θεός. Ἀνέλθωμεν, ἡνωμένοι πνευματικῶς, τὴν μυστικὴν ταύτην καὶ δύσβατον κλίμακα. Ἀνελθέτωσαν ἡνωμέναι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν μέχρι τῆς μακαριότητος ταύτης, ἥτις καὶ ἐν τῇ θνητῇ ἔτι ζωῇ εἶνε δυνατή. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο τὰ σώματά μας πρέπει νὰ χ[illegible] — δὲν σθῶσι, καὶ ἐγὼ νὰ πορευθῶ ὅπ[illegible] προσκαλεῖ τὸ καθῆκον, ἡ ὑπόσχεσί [illegible]ου, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ὑψίστου, ὅστις διαθέττει τὸν δοῦλον αὐτοῦ καὶ προορίζει αὐτὸν διὰ τὴν λατρείαν τοῦ βωμοῦ του.

—Ἀ! κύριε Λουδοβῖκε! — ἐπανέλαβεν ἡ Πεπίτα ὅλως ἄπελπις καὶ συντετριμμένη, ἤδη γνωρίζω πόσον εὐτελὲς εἶνε τὸ μέταλλον ἐξ οὗ εἶμαι πεπλασμένη, καὶ πόσον ἀνάξιον ὅπως τὸ διαπεράσῃ καὶ τὸ μεταβάλῃ τὸ θεῖον πῦρ. Θὰ εἴπω τὸ πᾶν παραιτοῦσα καὶ αὐτὴν τὴν αἰδώ Εἶμαι μία καταχθόνιος ἁμαρτωλή! Τ[illegible] χονδροειδὲς καὶ ἀκαλλιέργητον πνεῦμα μου, δὲν ἐννοεῖ τὰς λεπτότητας, τὰς διακρίσεις καὶ τὰς λεπτολογίας ταύτας τοῦ ἔρωτος. Ἡ ἀνυπότακτος θέλησίς μου ἀρνεῖται αὐτὰ τὰ ὁποῖα τῇ προτείνετε. Δὲν δύναμαι νὰ κατανοήσω ὑμᾶς, ἄνευ ὑμῶν. Δι' ἐμέ, σεῖς, εἶνε τὸ στόμα σας, οἱ ὀφθαλμοί σας, ἡ μέλαινα κόμη σας, ἣν ἐπιθυμῶ νὰ θωπεύσω διὰ τῶν χειρῶν μου, ἡ γλυκεῖα φωνή σας, καὶ ὁ χαρίεις τόνος τῶν λέξεών σας, αἵτινες πληγόνουσι καὶ μαγεύουσιν ὑλικῶς τὴν ἀκοήν μου, ὁλόκληρον ἐν γένει τὸ ἄτομόν σας, ὅπερ μοὶ ἐμπνέει τὸν ἔρωτα καὶ μὲ σαγηνεύει, καὶ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου καὶ μόνου, διαβλέπω τὸ ἀόρατον πνεῦμα,ἀόριστον καὶ μυστηριῶδες. Ἡ ψυχή μου, δυσήνιος καὶ ἀνίκανος διὰ τὰς μυστηριώδεις ταύτας ἐξάρσεις, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ ποτὲ εἰς τὰς χώρας, εἰς ἃς ζητεῖτε νὰ τὴν ἀνυψώσητε. Ἐὰν ὅμως ἀνέρχεσθε μέχρις αὐτῶν, ἐγὼ θὰ μείνω μόνη, ἐγκαταλελειμμένη, βεβυθισμένη εἰς τὴν μεγαλειτέραν θλῖψιν. Προτιμῶ νὰ ἀποθάνω· μοὶ ἀξίζει ὁ θάνατος· τὸν ἐπιθυμῶ. Ἴσως ἐὰν ἀποθάνω, ἡ ψυχή μου,λύουσα ἢ συντρίβουσα τὰς ἀθλίας ταύτας ἁλύσεις,αἵτινες τὴν συγκρατοῦσι, καταστῇ ἀξία διὰ τὸν ἔρωτα τοῦτον δι' οὗ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀγαπώμεθα. Φονεύσ[illegible]ζον με πρότερον, ἵνα ἀγαπώμεθα οὕτως. Φ[illegible] μ[illegible]νεύσατέ με πρότερον, καὶ τὸ πνεῦμά μ[illegible]ει τότε ἐλεύθερον θὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ ἀ[illegible] πανταχοῦ, θὰ περιπλανᾶται ἀόρατο[illegible] παρὰ τὸ πλευρόν σας, περιφρουροῦν τ[illegible] ὕπνον σας, θεωροῦν ἐν ἐκστάσει ὑμ[illegible] διεισδύον καὶ εἰς τὰς μυχιαιτάτας [illegible] σκέψεών σας,βλέπον πραγματικῶς τὴν ψυχήν σας, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τῶν αἰσθήσεων. Ἀλλὰ ζῶσα, δὲν δύναμαι. Ἀγαπῶ ἐν ὑμῖν, οὐ μόνον τὴν ψυχήν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὴν σκιὰν τοῦ σώματος, καὶ τὴν ἀντανάκλασιν αὐτοῦ

τῷ κατόπτρῳ καὶ ἐν τῷ ὕδατι, καὶ τὸ μα, καὶ τὸ ἐπίθετον, καὶ τὸ αἷμα καὶ ν ὅτι συνιστᾷ καὶ ἀποτελεῖ τὸν δὸν ὀδοβῖκον δὲ Βέργας· τὸν ἦχον τῆς φω- σας, τὰς κινήσεις σας, τὸν τρόπον βηματισμοῦ σας, καὶ δὲν ἠξεύρω τί λο ἀκόμη νὰ εἴπω. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐπει νὰ μὲ φονεύσητε. Φονεύσατέ με, υ οἴκτου. Ὄχι· δὲν εἶμαι χριστιανή, αι ὑλιστικὴ εἰδωλολάτρις.

Ἐνταῦθα ἡ Πεπίτα ἔκαμε μακρὰν παῦ- Ὁ δὸν Λουδοβῖκος δὲν ἠξευρε τί ὶ ἐσιώπα. Τὰ δάκρυα ἔβρε- ν τα ειὰς τῆς Πεπίτας, ἥτις ἐξη- λούθησε μετὰ λυγμῶν·

— Τὸ ἠξεύρω, σεῖς μὲ περιφρονεῖτε, καὶ μνετε καλῶς. Διὰ τῆς δικαίας ταύτης ὀθ ονήσεως θὰ μὲ φονεύσητε καλλί- τα ἢ δι' ἐγχειριδίου, χωρὶς νὰ κηλι- σητε δι' αἵματος τὴν χεῖρα καὶ τὴν νείδησίν σας. Χαίρετε. Θέλω νὰ σᾶς υθερώσω τῆς μισητῆς παρουσίας μου. ίρετε διὰ παντός.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Πεπίτα ἠγέρθη τοῦ ματός της, καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ ραλήν, ἔξαλλος, δι' ὁρμητικῶν βη- ων διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἦ- ν εἰ τὰ ἐνδότερα δώματα.

Ὁ δὸν Λουδοβῖκος ἠσθάνθη ἀκαταμά- τὸ τινα τρυφερότητα, οἰκτόν τινα ὀ- ριον. Ἐφοβήθη μὴ φονευθῇ ἡ Πεπίτα. ν ἠκολούθησεν ὅπως τὴν συγκρατήσῃ, ὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ἡ Πεπίτα εἶχε θει τὴν θύραν. Ἡ θέα της ἐχάθη ἐν- τοῦ σκότους. Συρόμενος ὁ δὸν Λουδο- ος, οἱονεὶ ὑπό τινος ὑπερανθρώπου ἀμεως, ὠθούμενος, ὥσπερ ὑπό τινος ἀο- ου χειρός, εἰσῆλθεν ὄπισθεν τῆς Πε- ας, ἐν τῷ σκοτεινῷ δωματίῳ.

*
* *

Ὁ θάλαμος ἀπέμεινε κενός.

Ὁ χορὸς τῶν ὑπηρετῶν φαίνεται ὅτι εἶχε διαλυθῇ, διότι δὲν ἠκούετο οὐδ' ὁ αφρότερος θόρυβος. Μόνον ἐμορμύριζε ὕδωρ τῆς πηγῆς τοῦ κηπαρίου.

Οὐδ' ἡ ἐλαφροτέρα πνοὴ ἀνέμου διέ- πτε τὴν γαλήνην τῆς νυκτὸς καὶ τὴν εμίαν τῶν πέριξ. Διὰ τοῦ παραθύρου τήρχετο τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, καὶ τὸ ς τῆς σελήνης. Μετὰ μακρὸν χρόνον, ὁ ν Λουδοβῖκος ἐνεφανίσθη ἐκ νέου, ἐξερ- μενος τοῦ σκότους. Ἐπὶ τοῦ προσώ- του ἦτο ἐζωγραφημένη ἡ φρίκη, αὐτὴ νο ἡ ἀπελπισία τοῦ Ἰούδα.

θη ἐπί τινος ἕδρας. Ἐκάλυψε τὸ ν δι' ἀμφοτέρων τῶν συνεσφιγμέ- μῶν του, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ν γονάτων, καὶ παρέμεινε τοιουτο- πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας, βεβυ- ἀναμφιβόλως ἐντὸς ὠκεανοῦ πι- κλογισμῶν.

τις ἤθελε τὸν ἴδει, θὰ ὑπωπτεύετο χε φονεύσει τὴν Πεπίταν.

Ἡ Πεπίτα ἐν τούτοις ἐνεφανίσθη κα- ν. Διὰ βραδέων βημάτων, μετ' ἐκφρά- βαθείας μελαγχολίας, ἔχουσα τὸ σωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κύπτοντας ὸς τὸ ἔδαφος, ἔφθασε πλησίον τοῦ μέ- ρους ἔνθα ἵστατο ὁ δὸν Λουδοβῖκος, καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Τώρα, καίτοι ἀργά, ἀναγνωρίζω ὁλόκληρον τὴν ποταπότητα τῆς καρδίας μου καὶ ὅλον τὸ ἄδικον τῆς διαγωγῆς μου. Οὐδὲν ἔχω πρὸς δικαιολόγησίν μου. Ἀλλὰ δὲν θέλω καὶ νὰ μὲ νομίσῃς μᾶλλον διεστραμμένην τοῦ ὅ,τι εἶμαι. Ἰδέ· μὴ νομίσῃς ὅτι εἶχον προτεχνασθῆ, οὐδὲ προϋπολογίσει οὐδὲ προσχεδιάσει νὰ σὲ καταστρέψω. Ναί, ἦτο σκληρὸν μέν, ἀλλ' ἀκούσιον τὸ κακούργημά μου· κακούργημα ἐμπνευσθὲν ἴσως ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς κολάσεως, ὅπερ μὲ κυριεύει.

»Μὴ ἀπελπίζεσαι, μηδὲ λοιποῦ, πρὸς Θεοῦ. Δὲν πταίεις κατ' οὐδέν. Ἦτο λῆρος· ἡ παραφροσύνη κατέλαβε τὴν εὐγενῆ σου ψυχήν. Τὸ ἁμάρτημά σου εἶνε πολὺ ἐλαφρόν. Τὸ ἰδικόν μου εἶνε πολὺ βαρύ, φρικῶδες, ἐπαίσχυντον. Τώρα σοὶ ἀξίζω ὀλιγώτερον παρά ποτε. Ὕπαγε· ἐγὼ τώρα σὲ παρακαλῶ νὰ ἀπέλθῃς. Ὕπαγε· μετανόησον. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ. Ὕπαγε· καὶ ἱερεύς τις ἂς σοὶ δώσῃ ἄφεσιν τῆς ἁμαρτίας σου. Καθαρὸς ἐκ νέου ἐκ τοῦ σφάλματός σου, ἐκπλήρωσον τὴν ἐπιθυμίαν σου καὶ γενοῦ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. Διὰ τῆς ἐργατικῆς καὶ ἁγίας ζωῆς σου, οὐ μόνον θὰ ἐξαλείψῃς καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς πτώσεως ταύτης, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ συγχωρήσῃς τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔκαμα, θὰ ἐπιζητήσῃς παρὰ τοῦ οὐρανοῦ τὴν συγχώρησίν μου. Οὐδεὶς δεσμὸς σὲ συνδέει μετ' ἐμοῦ. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος, ἐγὼ τὸν διαλύω καὶ τὸν διαρρηγνύω. Εἶσαι ἐλεύθερος· μοὶ ἀρκεῖ ὅτι κατέρριψα ἐξ ἀπροόπτου τὸν ἐωσφόρον τῆς αὐγῆς· δὲν θέλω, οὐδ' ὀφείλω, οὐδὲ δύναμαι νὰ σὲ κρατῶ αἰχμάλωτον. Τὸ μαντεύω, τὸ συμπεραίνω ἐκ τῶν χειρονομιῶν σου, τὸ βλέπω εὐκρινῶς· τώρα μὲ περιφρονεῖς περισσότερον, καὶ ἔχεις δίκαιον νὰ μὲ περιφρονῇς. Δὲν ὑπάρχει τιμή, οὐδ' ἀρετή, οὐδὲ αἰδὼς ἐν ἐμοί.

Εἰποῦσα ταῦτα ἡ Πεπίτα, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα καὶ προσέκλινε κατόπιν, μέχρις οὗ ἤγγισε διὰ τοῦ μετώπου τὸ δάπεδον τοῦ θαλάμου.

Ὁ Λουδοβῖκος διετήρησε τὴν αὐτὴν θέσιν, ἣν εἶχε πρίν. Οὕτως ἔμειναν ἀμφότεροι ἐπί τινας στιγμὰς ἐν ἀπέλπιδι σιγῇ.

Διὰ φωνῆς πεπνιγμένης καὶ χωρὶς νὰ ἀνεγείρῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς γῆς ἐξηκολούθησεν ἡ Πεπίτα·

— Ὕπαγε Λουδοβῖκε, καὶ μὴ παραμένῃς μακρότερον, ἐξ οἴκτου ἐπονειδίστου, παρὰ τὸ πλευρὸν μιᾶς ἀθλίας γυναικός. Θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ὑπομείνω τὸν χωρισμόν σου, τὴν λήθην σου καὶ αὐτὴν τὴν περιφρόνησίν σου, ἧς εἶμαι τόσον ἀξία. Θὰ ἦμαι πάντοτε αἰχμάλωτός σου, ἀλλὰ μακρὰν πολὺ μακρὰν ἀπὸ σοῦ, ὅπως μὴ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην σου τὴν ἀτιμίαν τῆς νυκτὸς ταύτης.

Οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιξαν τὴν φωνὴν τῆς Πεπίτας, μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας.

Ὁ δὸν Λουδοβῖκος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ ἐπὶ πλέον.

Ἠγέρθη, διηυθύνθη ἐκεῖ ἔνθα εὑρίσκετο ἡ Πεπίτα, καὶ τὴν ἀνήγειρε συνθλίβων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, παραμερίζων θωπευτικῶς ἀπὸ τοῦ προσώπου της τὰ ξανθὰ μαλλία, ἅτινα κατέπιπτον ἀτάκτως ἐπ' αὐτοῦ καὶ καλύπτων αὐτὴν διὰ περιπαθῶν φιλημάτων,

— Ψυχή μου, εἶπε τελευταῖον ὁ δὸν Λουδοβῖκος, ζωὴ τῆς ψυχῆς μου, ἐνέχυρον προσφιλὲς τῆς καρδίας μου, φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀνύψωσε τὸ τεταπεινωμένον μέτωπόν σου, καὶ μὴ κύπτῃς πλέον πρὸ ἐμοῦ. Ὁ ἁμαρτωλός, ὁ ἄβουλος, ὁ ἄθλιος, ὁ ἀπεχθὴς καὶ γελοῖος, εἶμαι ἐγώ, καὶ ὄχι σύ. Οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ δαίμονες πρέπει νὰ γελάσωσιν ἐξ ἴσου μὲ ἐμέ, καὶ νὰ μὴ ἐκλάβωσι τὰς πράξεις μου, ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν. Ἤμην ἐπίπλαστος ἅγιος, ὅστις δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντισταθῶ καὶ νὰ σὲ ἐξαγάγω τῆς ἀπάτης εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπως ἔπρεπε, καὶ ὅστις τώρα δὲν κατορθώνω ἐπίσης νὰ φερθῶ ὡς ἱππότης, ὡς εὐγενής, ὡς ἀληθὴς ἐραστής, ὅστις γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν εὔνοιαν τῆς φίλης του. Δὲν ἠξεύρω τί εὗρες ἐν ἐμοί, καὶ μὲ ἠγάπησες τοιουτοτρόπως.

Οὐδέποτε ἔσχον στερεὰν ἀρετήν, εἰμὴ μωρολογίας καὶ σχολαστικότητας μαθητοῦ, ὅστις εἶχεν ἀναγνώσει τὰ θρησκευτικὰ βιβλία, ὡς ἀναγινώσκει τις μυθιστορήματα, καὶ ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἐπινοήσει τὰς ἀνοήτους ψευδολογίας του περὶ θρησκευτικῶν καθηκόντων, καὶ περὶ θεωριῶν μεταφυσικῶν. Ἐὰν εἶχον σταθερὰν ἀρετήν, ἐνωρὶς ἤθελον σὲ μεταπείσει καὶ δὲν θὰ ἡμαρτάνομεν, οὐδὲ σύ, οὐδ' ἐγώ. Ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ δὲν πίπτει τόσον εὐκόλως. Μεθ' ὅλην τὴν καλλονήν σου, μεθ' ὅλην τὴν εὐφυΐαν σου, μεθ' ὅλον τὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτά σου, ἐγὼ δὲν ἤθελον ὑποκύψει, ἐὰν ἤμην πράγματι ἐνάρετος, ἐὰν εἶχον ἀληθῶς κλίσιν πρὸς τὴν θρησκείαν. Ὁ παντοδύναμος Θεὸς θὰ μοὶ ἔπεμπε τὴν χάριν αὐτοῦ. Θαῦμά τι, ἀναμφιβόλως, ὑπερφυσικόν τι, θὰ παρενέβαινεν, ὅπως ἀντιστῶ εἰς τὸν ἔρωτά σου. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ ἐθαυματούργει, ἐὰν ἐγὼ ἤμην ἄξιον ἀντικείμενον θαυματουργίας, καὶ λόγος ἐπαρκής, ὅπως ἐκτελέσῃς αὐτήν. Πράττεις κακῶς συμβουλεύουσά με νὰ γίνω ἱερεύς. Ἀναγνωρίζω τὴν ἀναξιότητά μου. Δὲν ἦτο εἰμὴ ὑπερηφάνεια, ἥτις μὲ ὤθει εἰς τοῦτο. Ἦτο κοσμική τις φιλοδοξία, ὅπως οἱαδήποτε ἄλλη! Κάτι τι χειρότερον : ἦτο φιλοδοξία ὑποκριτική, ἱερόσυλος, σιμωνιακή.

— Μὴ κρίνῃς ἑαυτὸν τοσοῦτον σκληρῶς, ὑπέλαβεν ἡ Πεπίτα· ἤδη ἡσυχωτέρα καὶ ὑπομειδιῶσα ὑπὸ τὰ δάκρυα. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κρίνῃς ἑαυτὸν τοιουτοτρόπως, οὐδὲ νὰ μὲ θεωρῇς τόσον ἀναξίαν, ὅπως γείνω σύντροφός σου. Ἀλλὰ θέλω νὰ μὲ ἐκλέξῃς ἐξ ἔρωτος, ἐλευθέρως, οὐχὶ ὅπως ἐπανορθώσῃς ἓν σφάλμα, οὐδὲ διότι ἐνέπεσες εἰς παγίδα, ἣν δύνασαι νὰ ὑποπτευθῇς ὅτι ἐπιβούλως σοὶ ἔστησα. Φύγε, ἂν δὲν μὲ ἀγαπᾷς, ἐὰν μὲ ὑποπτεύεσαι, ἐὰν δὲν μὲ ἐκτιμᾷς. Τὰ χείλη μου δὲν θὰ ἐκφέρωσι ποτὲ παράπονον, καὶ

ἐὰν διὰ παντὸς μὲ ἐγκαταλείψῃς, καὶ ἂν οὐδέποτε μὲ ἐνθυμηθῇς.

[Ἕπεται συνέχεια ἐν τῷ Ε' Τόμῳ].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

[Συνέχεια].

Ἐξελθὼν εἰς τὸν προθάλαμον ἔθεσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του βυθίσας αὐτὸν μέχρι τῶν ὤτων, κατῆλθε μηχανικῶς τὴν κλίμακα καὶ ὅταν εὑρέθη ἐν τῇ ὁδῷ ἐστράφη νὰ ἴδῃ ἅπαξ ἔτι τὴν φωτιζομένην αἴθουσαν, μεθ' ὃ ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν οἰκόν του, ἐν ᾧ εἰσῆλθε διὰ τοῦ τόσῳ ἀποτόμου ἐκείνου τρόπου, περὶ οὗ ὡμιλήσαμεν ἤδη.

Ἐν τῷ δωματίῳ του ὁ ἀτυχὴς Σερράλτης ἐπανεῦρε στιγμήν τινα γαλήνης. Ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔκαιε λυχνία, παρ' αὐτῇ δὲ ἔκειτο δίσκος μετ' ἀναψυκτικῶν. Ἀπέθεσεν ὀργίλως τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον του, ἀφῄρεσε τὰ χειρόκτιά του, σχίσας κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, διότι ἐβράδυνον νὰ ἐκβληθῶσι, καὶ πληρώσας ὕδατος ποτήριον μέχρι στεφάνης ἔπιε, κενώσας αὐτὸ ἐξ ὁλοκλήρου. Μετὰ τοῦτο ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ στηρίξας ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἀγκῶνας ἔστη ἐπὶ πολὺ ρεμβώδης, παρατηρῶν τὰς μακρὰς καὶ συμμετρικὰς σειρὰς τῶν ἀνημμένων φανῶν τῆς λεωφόρου, καὶ ἀναπολῶν τὰ πρὸ ὀλίγου συμβάντα.

Μετὰ πολλὴν σκέψιν κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ κυρία Ἕλδα ἠνόει μᾶλλον τὸν ἵλαρχον. Ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, διότι πολλάκις τῷ ἐδόθη εὔλογος πρὸς τοῦτο ἀφορμὴ — καὶ ἤρξατο μετὰ ζήλου ἱκανοῦ εἰσαγγελέως ἀναζητῶν καὶ ἀνελίσσων κατὰ νοῦν ὅλας τὰς ἐνδείξεις, ὅλα τὰ γεγονότα, ὅλας τὰς ἀποδείξεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ἐναντίον αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ περὶ τοῦ ἔρωτός του.

— Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, εἶπεν αἴφνης. Πρέπει νὰ δοθῇ ἓν πέρας. Δὲν θὰ πατήσω πλέον τὸ πόδι μου εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ σκάσω, ἀλλὰ θέλω τοὐλάχιστον ἡ κυρία αὐτή, ἥτις κατ' οὐδὲν διαφέρει ὅλων τῶν ἄλλων γυναικῶν, νὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν πρός με διαγωγήν της.

Καί, εἰσελθὼν ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου, ἔλαβε φύλλον ταχυδρομικοῦ χάρτου καὶ ἔγραψε τὰς γραμμὰς ταύτας:

«*Κυρία!*

«Ἐνόμιζον ὅτι ἐδικαιούμην ἐκτιμήσεώς τινος ἐκ μέρους ὑμῶν ἐπὶ τῇ βαθυτάτῃ ἀφοσιώσει, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ διεκρίνατε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐν γένει συμπεριφοράν μου, καίτοι οὐδέποτε ἔσχον τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐκδηλώσω διὰ ζώσης.

«Τὸ θάρρος τοῦτο αἰσθάνομαι ἤδη, ὅτι οὐδέποτε θὰ λάβω μετὰ τὰς ἐναργεῖς ἀποδείξεις τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ ἱλάρχου Καβάλλη.

«Αἱ ἐπισκέψεις μου οὐδένα πλέον θὰ εἶχον σκοπόν, διὰ τοῦτο παύω αὐτάς.

»Εἴθε νὰ εὕρητε ἐν τῷ ἱλάρχῳ τὸν ἄνδρα τῶν πόθων σας.

»Φανῆτε μεγαλόδωρος, ἐνθυμουμένη ἐνίοτε ἐκεῖνον, ὅστις μάτην θὰ προσπαθῇ νὰ σᾶς λησμονήσῃ.

«Ἔρρικος Σερράλτης».

Ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολήν, ἔγραψε τὴν διεύθυνσιν καὶ ρίψας αὐτὴν ἐπί τινος τραπέζης κατὰ μέρος, ἐπὶ τῆς ὁποίας συνείθιζε νὰ ἀφίνῃ τὰς πρὸς ἀναχώρησιν ἐπιστολάς, κατεκλίθη ἵνα κοιμηθῇ.

Τὴν πρωΐαν ἀφυπνίσθη ἔχων ἡσυχότερον καὶ ἀτάραχον τὸν νοῦν.

Ἔρριψεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Ὁ Μιχάλης βεβαίως θὰ τὴν εἶχε φέρει ἤδη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Τόσον τὸ καλλίτερον!

—Ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων δὲν πρέπει νὰ ἐπανέρχεταί τις, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἠγέρθη, μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν κατέγινε μελετῶν, λαμβάνων διαφόρους σημειώσεις καὶ γράφων, καθότι ὁ πατήρ του πρὸς τῇ ἐκπαιδεύσει εἶχε συνειθίσει αὐτὸν νὰ ἐργάζηται καὶ νὰ μελετᾷ πάντοτε. Ἡ πρωΐα παρῆλθεν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦτο ἐντελῶς ἥσυχος.

Ἤρξατο καὶ πάλιν σκεπτόμενος περὶ τῆς Ἕλδας, ἀλλ' ἤδη τὸ πνεῦμά του ἦτο ἀτάραχον καὶ αἱ ἰδέαι ἠπιώτεραι, ἐν στιγμῇ δὲ καθ' ἣν ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πληρουμένην ἐκ νέου ὑπὸ ζηλοτυπίας, σχεδὸν μετενόησε δι' ὅ,τι ἔπραξε...

Ἴσως ἡ Ἕλδα εἶχε δειχθῇ τόσῳ ἀδιάφορος, διότι ἐπὶ τέλους οὐδέποτε τῇ εἶχεν ἀνοίξει τὴν καρδίαν του. Ἔπρεπε τάχα ἐκείνη νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον βῆμα;.. Ὄχι, ἄρα τίς εἶχεν ἄδικον;..

—Καὶ ἐὰν σήμερον μετέβαινον πρὸς αὐτήν, διελογίζετο ὁ Σερράλτης, καὶ τῇ ἐφανέρωνον εἰλικρινῶς ὅτι σκέπτομαι νὰ τὴν κάμω ἰδικήν μου;... Ὁποίαν νίκην ἠδυνάμην νὰ ἄρω ἀπέναντι τοῦ ἱλάρχου... Μόνον ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ὤφειλον νὰ ἀπελπισθῶ, καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσω ὅλα τὰ μέσα, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦδε...

Ἀλλ' ἔπειτα ἐσκέπτετο κάλλιον:

—Νὰ ὑπάγω τώρα ὅτε θὰ ἔχῃ ἀναγνώσει ἤδη τὴν ἐπιστολήν μου;... ἀδύνατον.

Ἀλλ' ἀμέσως μετέβαλλε γνώμην οἰονεὶ παίζων διὰ τῆς λογικῆς, καὶ τῷ ἐπήρχετο ἀντίθετος ἰδέα.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο;...Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἀπ' ἐναντίας θὰ μοῦ διευκολύνῃ τὴν ὁδόν. Θὰ εἴπω, ὅτι τὴν ἔγραψα ἐν στιγμῇ ἀπελπισίας... ὑπέφερον τόσον... ὤ, ναί, αὐτὸ θὰ τὴν πείσῃ καθ' ὁλοκληρίαν περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν λόγων μου.

Ὅταν ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ ὑπηρέτης εἰς τὸ πρόγευμα, εἶχεν ἀποφασίσει. Εὐθὺς ὡς ἤρχετο ἡ κατάλληλος ὥρα θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν Ἕλδαν καὶ θὰ ἔλυεν ὁπωσδήποτε ὁριστικῶς πλέον τὸ ζήτημα.

Ἐνεδύθη ἐπιμελῶς, ἐξῆλθεν εἰς τὸν τακτικόν του περίπατον, μετέβη εἰς τὸ σύνηθες καφφενεῖον καὶ εἰς τὰς τέσσαρας ἀκριβῶς, εὑρίσκετο πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἕλδας.

Ἐσήμανεν, εἰσήχθη καὶ ἐν τῷ προθαλάμῳ εὗρε τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἡ κυρία δέχεται; — ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

Ἀλλὰ πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον, ὡς ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ τι ἀκόμη, εὐθὺς δὲ ἠρώτησε μετὰ τόλμης:

— Ἔλαβε σήμερον ἡ κυρία ἐπιστολάς;

Ἡ θαλαμηπόλος τὸν ἠτένισεν ὀλίγον ἔκπληκτος, ἀλλ' ἔπειτα ἀπήντησε·

— Μάλιστα, ἔλαβεν ἐφημερίδας τινὰς καὶ δύο ἐπιστολὰς διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Ἡ καρδία τοῦ Σερράλτη ἐσκίρτησε.

— Καὶ — ἠρώτησεν ἀκόμη — δὲν ἦλθε σήμερον ὁ ἵλαρχος;

— Ὄχι, κύριε.

Δεύτερον σκίρτημα, συνοδευόμενον ὑπὸ βαθείας ἀναπνοῆς.

Ἡ Ἕλδα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἦτο ὡραιοτάτη καὶ ἀρά ποτε θελκτική.

Ὁ Σερράλτης φοβούμενος μὴ καταλφθῇ ὑπὸ ὀλιγοψυχίας εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ θύμα.

— Κυρία — τῇ εἶπεν — ἡ διαγωγὴ τὴν ὁποίαν . . .

— Ἀλήθεια, προκειμένου περὶ διαγωγῆς, εἰξεύρετε, κύριε δικηγόρε, ὅτι ἡ ἰδική σας εἶνε ἀρκετὰ παράδοξος ἀπό τινων ἡμερῶν; τῇ ἀληθείᾳ, ἐγὼ δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω πλέον . . .

— Ἀκριβῶς διὰ νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις περὶ τῆς διαγωγῆς μου ἦλθον σήμερον, ἵνα μὴ μὲ παρεξηγήσητε, καὶ ἐπωφελοῦμαι τῆς στιγμῆς ταύτης, καθ' ἣν εἴμεθα μόνοι, ἐντελῶς μόνοι, ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ ἱλάρχου Καβάλλη. Ταῦτα δὲ λέγων ἐτόνισε τὴν φράσιν μετὰ πονηροῦ μειδιάματος . . .

— Μὴ φοβεῖσθε, ὁ κύριος Καβάλλης δὲν θὰ ἔλθῃ τόσον ὀγρήγορα. Ἀνεχώρησε δι' ὑποθέσεις του καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ἢ μετά τινας ἡμέρας· ἀναμένω ὅμως ἐπιστολήν του διὰ μίαν παραγγελίαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἀνέθεσα . . .

— Ἐπωφελοῦμαι λοιπὸν ἐκ τῆς εὐνοϊκῆς ταύτης περιστάσεως — ἐξηκολούθησεν ὁ Σερράλτης — διὰ νὰ σᾶς γνωστοποιήσω, σκέψεις τινας . . .

Ἡ θαλαμηπόλος εἰσελθοῦσα τὸν διέκοψεν.

— Ἔφεραν τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν διὰ τὴν κυρίαν.

— Δόσατέ μοι την.

Ἡ θαλαμηπόλος τῇ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ κομψοῦ δίσκου καὶ ἀπεσύρθη.

— Ἐπιτρέπετε; — ἠρώτησεν ἡ Ἕλδα τὸν Σερράλτην καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τῆς τραπέζης χαρτοτομίδα ἤνοιγε τὸν φάκελλον.

Ὁ ὄφις τῆς ζηλοτυπίας ἔδηξε βαθέως τὴν καρδίαν τοῦ Σερράλτη. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχετο ἀπὸ τὸν ἵλαρχον, ἦτο βέβαιος. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ὁ ἀὴρ τῆς αἰθούσης ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ μισητοῦ ἐκείνου *ὀποποράξ*.

[Ἕπεται συνέχεια ἐν τῷ Ε' Τόμῳ]. Π*.Β*.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*